

Arrest

nr. 80 893 van 9 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 juni 2009 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 8 april 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 april 2011 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 7 oktober 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 oktober 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. Z. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.10.2011

Overwegende dat betrokkene op 26.06.2009 een eerste asiel indiende; deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 16.06.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus +weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen; betrokkene op 08.04.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 27.04.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 07.10.2011 een derde asielaanvraag indiende; uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn eerste asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene verklaart dat de onbekenden zich als Taliban voorstelden en dreigbrieven naar betrokkene's familie zouden gestuurd hebben; zijn broer een klacht zou ingediend hebben bij het Ministerie van Binnenlandse zaken en zij een verslag zouden opgesteld hebben; betrokkene de dreigbrieven en het verslag voorlegt; Indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; betrokkene deze nieuwe elementen koppelt aan zijn originele ongeloofwaardige asielrelaas; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; deze documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS kunnen weerleggen; betrokkene 4 foto's aanbrengt waarop zijn broer en diens winkel zouden staan; deze foto's geen betrekking hebben op betrokkenes problemen en niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS kunnen wijzigen; het bewijs van verkoop van het huis enkel bevestigd dat zijn ouders hun huis zouden verkocht hebben; dit document geen betrekking heeft op de door betrokkene aangehaalde problemen; de verklaring van Mr en Mevrouw F.(...) enkel informatie bevat over zijn verblijfplaats in België en geen ander licht werpt op de door hem aangehaalde asielmotieven; de medische documenten i.v.m. de ziekte van zijn vader en de kopie van het paspoort van zijn vader enkel informatie bevat over de medische problemen van zijn vader en zijn identiteit; de brief van zijn advocaat enkel een begeleidend schrijven is bij zijn huidige asielaanvraag en een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont; dit document opgesteld is door een partij wiens taak er in bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen; de verzendingsdocumenten van DHL enkel aantonen dat betrokkene post zou ontvangen hebben uit zijn land van herkomst; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging.

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt tevens dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding. Hij formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

1.

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 7 oktober 2011 werd ingediend, werden er weldegelijk nieuwe documenten/gegevens naar voren gebracht die verantwoorden dat zijn nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

De verzoekende partij legt verschillende documenten voor:

- Dreigbrieven van de Taliban;*
- Verslag opgesteld naar aanleiding van een klacht bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken;*
- Foto's;*
- Verkoopakte van het huis;*
- Documenten aangaande de identiteit en de medische problemen van de vader van de verzoekende partij;*
- Verzendingsdocumenten DHL.*

De verwerende partij ontkent niet dat de verzoekende partij nieuwe documenten voorlegt, zijnde documenten die de verzoekende partij niet eerder heeft voorgelegd in het kader van een asielaanvraag.

2.

De raadvrouw van de verzoekende partij heeft tevens een brief gestuurd naar de verwerende partij waarin geargumenteed wordt waarom de nieuwe asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging dient genomen te worden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar deze brief, doch wijst deze brief af door te stellen dat ‘de brief van zijn advocaat enkel een begeleidend schrijven is bij zijn huidige asielaanvraag en een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont’ en dat ‘dit document opgesteld is door een party wiens taak er in bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen’.

Deze motivering van de verwerende partij is echter onvoldoende teneinde het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij afte wijzen.

Het schrijven is echter meer dan een begeleidend schrijven, aangezien er verzocht wordt om de asielaanvraag van de verzoekende partij door te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wel omwille van het feit dat er nieuwe documenten werden voorgelegd die een nieuw licht op de problemen van de verzoekende partij in Afghanistan doen schijnen.

3.

De verzoekende partij heeft nieuwe elementen voorgelegd teneinde zijn asielaanvraag te staven.

“Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen).” (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Het is niet aan de verwerende partij om te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens, doch slechts over het bestaan van nieuwe elementen.

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/II)

4.

De verwerende partij stelt dat de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen 'omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen'.

In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom de nieuwe documenten die die verzoekende partij neerlegt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij niet in de positieve zin zouden kunnen beïnvloeden.

De verwerende partij haalt aan dat 'documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen'.

De verzoekende partij heeft echter niet de kans gekregen om de inhoud van de nieuwe documenten te verklaren en uit te leggen en in de context van zijn eerdere verklaringen te plaatsen.

Dit is echter onontbeerlijk vooraleer de bewijswaarde van documenten kan afgewezen worden.

Bovendien is het zo dat verklaringen, indien zij ondersteund worden door tal van documenten, tevens een andere interpretatie kunnen krijgen en een ander licht op de verklaringen schijnen.

Het is geenszins aan de verwerende partij om deze taak uit te voeren. De verwerende partij is hiertoe niet bevoegd.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij originele documenten voorlegt, kan minstens verwacht worden dat de authenticiteit van deze documenten onderzocht worden

5.

Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij enerzijds de motiveringsplicht ernstig geschonden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en anderzijds haar bevoegdheid grondig te buiten is gegaan door te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens.

Dit eerste middel is gegrond."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag van 7 oktober 2011 bij zijn gehoor op 21 oktober 2011 een dreigbrief van de Taliban van 31 september 2010, een dreigbrief van de Taliban van 12 oktober 2010, een verslag van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 30 september 2010, 3 foto's van zijn broer, een foto van de winkel van zijn schoonbroer en een enveloppe van DHL heeft neergelegd. Hierbij legde hij blijkens het administratief dossier ook “*kopieën van originelen*” neer van het bewijs van de verkoop van zijn huis op 15 oktober 2010, een brief van zijn advocaat en een verklaring van dhr. en mevr. F. naast “*kopieën van kopieën*” van medische documenten in verband met de ziekte van zijn vader, diens behandeling in India en diens paspoort. Hij verklaarde ter gelegenheid van zijn gehoor het volgende: “*Ik kan niet terugkeren naar Afghanistan. Die onbekenden, die zich voorstelden als Taliban, hebben dreigbrieven naar ons gestuurd (zie doc.). Mijn broer is met die dreigbrieven naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken gegaan. Zij gaven ons een verslag (zie doc.) maar zij ondernamen geen acties. De Taliban schreven een dreigbrief waarin stond dat ik mij binnen 20 dagen bij hen moest aanmelden (zie doc.). Mijn familie moest noodgedwongen ons huis in Kabul verkopen (zie doc.) en naar Lowgar verhuizen. Zij wonen daar nu bij mijn zus en schoonbroer. Als ik terugkeer naar Afghanistan zal ik gedood worden door die onbekenden, die zich voorstelden als Taliban want zij zijn nu vrij. De documenten, die ik vandaag voorleg, bewijzen nogmaals mijn problemen in Afghanistan. Ik verzoek DVZ om mijn asielaanvraag over te maken naar het CGVS om daar gedetailleerder te kunnen vertellen.*” Op de vraag of hij momenteel niet alle informatie gegeven heeft, antwoordde verzoeker: “*Misschien wil het CGVS mij vragen waarom ik weet dat zij nu vrij zijn. De dreigbrieven bewijzen dat zij vrij zijn want anders zou ik geen dreigbrieven ontvangen. Het is mogelijk dat er bij ons thuis nog dreigbrieven toekwamen in ons huis dat verkocht maar mijn familie is verhuisd. Mijn familie woont nu in Lowgar. Ik heb dus niet meer informatie van mijn familie. Lowgar is ook een gevaarlijke provincie. Ik kan niet regelmatig met hen telefoneren. Ik spreek goed Nederlands. Ik tolk soms voor andere Afghanen. Ik ben goed geïntegreerd.*” Op de vraag of hij verder nog iets wenste toe te voegen, gaf verzoeker het volgende antwoord: “*Ik wil nogmaals benadrukken dat ik niet kan terugkeren naar Afghanistan. Ik heb niemand meer in Kabul. Mijn familie woont in Lowgar.*”

3.6. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de dreigbrieven en het verslag van het Ministerie van Binnenlandse Zaken gesteld dat verzoeker deze nieuwe elementen koppelt aan zijn originele ongeloofwaardige asielrelaas en documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover

ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is. De documenten zijn luidens de bestreden beslissing niet van aard om de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen. Aangaande de neergelegde foto's en het bewijs van verkoop van het huis wordt gesteld dat deze geen verband houden met verzoekers problemen. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de verklaring van dhr. en mevr. F. enkel informatie bevatten over zijn verblijfplaats in België en de medische documenten en het paspoort van zijn vader enkel informatie bevatten over diens medische problemen en identiteit. Over de brief van zijn advocaat stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat dit enkel een begeleidend schrijven is, een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld door een persoon wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen. Ten slotte wordt gesteld dat de verzendingsdocumenten enkel aantonen dat verzoeker post heeft ontvangen uit zijn land van herkomst.

3.7. Verzoeker somt in zijn eerste middel opnieuw de documenten op die hij bij zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd en stelt dat hij wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht. Het is echter niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoeker heeft aangebracht, weliswaar 'nieuw' kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar dat hij niet aannemelijk maakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). In de beslissing wordt immers gesteld dat de documenten niet van aard zijn om de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kunnen wijzigen. Verzoeker toont dus niet aan dat de beslissing niet correct is gemotiveerd of artikel 51/8 van de vreemdelingenwet schendt.

3.8. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende het schrijven van de raadvrouw van verzoeker voert hij aan dat dit schrijven meer is dan een louter begeleidend schrijven omdat er verzocht wordt om de asielaanvraag over te maken aan de commissaris-generaal en omdat de nieuwe documenten een nieuw licht zouden werpen op de problemen van verzoeker in Afghanistan. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze dit schrijven tot een andere conclusie zou leiden omtrent zijn problemen in Afghanistan waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris terecht kon besluiten dat het slechts om een begeleidend schrijven gaat bij zijn huidige asielaanvraag. Vervolgens stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk gaat door dit document niet als nieuw gegeven te beschouwen omdat het een "*duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont*" (sic) en "*opgesteld is door een partij wiens taak erin bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen*" waardoor het in het kader van de hierboven uiteengezette *prima facie*-beoordeling niet als een ernstige aanwijzing kan worden aanzien in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Waar verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom de nieuwe documenten de geloofwaardigheid niet in positieve zin zouden kunnen beïnvloeden, kan hij geenszins worden bijgetreden. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk het volgende gesteld: "*Indien een eerste*

asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden". Tevens wordt met betrekking tot de neergelegde documenten vastgesteld dat verzoeker "(...) deze nieuwe elementen koppelt aan zijn originele ongeloofwaardige asielrelaas" en "(...) documenten (...) slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is", waardoor "deze documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS kunnen weerleggen". In de beslissing van de commissaris-generaal van 15 juni 2010 werd immers besloten dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig weet voor te stellen (zie punt 1.2). Uit wat voorafgaat blijkt dat wel degelijk gemotiveerd werd waarom de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag neergelegde documenten de geloofwaardigheid niet in positieve zin kunnen beïnvloeden.

3.10. De opmerking van verzoeker dat hij niet de kans zou hebben gekregen om de inhoud van de nieuwe documenten te duiden in de context van zijn eerdere verklaringen, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 21 oktober 2011 werd gehoord naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag en daarbij verklaringen aflegde die hierboven in punt 3.5 *in extenso* werden weergegeven. Waar verzoeker stelt dat minstens kan verwacht worden dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten wordt onderzocht, gaat hij eraan voorbij dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zoals hierboven werd geschetst, *in casu* beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht. De verwerende partij zou zijn bevoegdheid overschrijden indien zij zou overgaan tot een onderzoek ten gronde en de authenticiteit van de voorgelegde documenten aan een onderzoek zou onderwerpen.

3.11. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid die hem in dit kader wordt toegekend heeft overschreden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"(...)

Naast de beoordeling van het individuele asielrelaas, dient tevens het reële risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet, worden beoordeeld.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op de verzoekende partij betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

De tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"2. Ernstige schade bestaat uit:

a. doodstraf of executie; of

b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In het kader van de subsidiaire bescherming dient immers het risico BIJ TERUGKEER NAAR HET LAND VAN HERKOMST onderzocht te worden.

Naast het feit dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, dient benadrukt te worden dat inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geenszins kan verwezen worden naar de beslissingen genomen in het kader van eerdere asielaanvragen.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.

Recente verslaggeving toont aan dat de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan onstabiel is en dat in geheel Afghanistan burgers het slachtoffer worden van het geweld.

Ook in Kaboel vallen er vele burgerslachtoffers.

“Bij een zelfmoordaanslag op een Navo-konvoi in de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn dertien Amerikaanse soldaten om het leven gekomen. ... Ook een politiemann en drie burgers, onder hen twee schoolkinderen, werden gedood. ...” (stuk 3, ‘Twintig doden bij twee zelfmoordaanslagen in Afghanistan, dd. 29 oktober 2011)

In hetzelfde artikel wordt verwezen naar een zelfmoordaanslag in mei 2011 waarbij 18 mensen omkwamen, waaronder burgers.

In september 2011 waren er tegens een reeks aanslagen in de Afghaanse hoofdstad. Hierbij kwamen minstens veertien Afghanen om het leven (stuk 4).

De situatie in Afghanistan is heel erg onstabiel. Het gevaar loert om iedere hoek. De verslaggeving kan niet genegeerd worden.

Indien de Amerikaanse troepen in de nabije toekomst uit Afghanistan zullen vertrekken, is het maar de vraag welke invloed dit zal hebben op de veiligheidssituatie. De vrees voor een escalatie van het geweld en het stijgen van de burgerslachtoffers is groot. Het land zal in puin worden achtergelaten.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Het is bovendien zo dat de Afghaanse ambassade te Brussel weigert om reisdocumenten af te leveren aan hun onderdanen, gelet op de risicovolle veiligheidssituatie in Afghanistan.”

3.13. De Raad merkt vooreerst op dat het tweede middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de Kwalificatierichtlijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen verduidelijkt verzoeker niet welk artikel van de Kwalificatierichtlijn hij geschonden acht en werd deze richtlijn omgezet waardoor hij er zich op heden niet dienstig op kan beroepen.

3.14. Verzoeker stelt dat het reële risico zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in zijn geval dient te worden beoordeeld. De Raad wijst er evenwel op dat de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te dezen niet dienstig worden aangevoerd aangezien onderhavig beroep de weigering tot in overwegingname van verzoekers derde asielaanvraag tot voorwerp heeft en hierbij geen uitspraak wordt gedaan over de toekenning of de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In de beslissing wordt enkel overwogen dat verzoeker “bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van (...) het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele outprints van www.destandaard.be toe met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), maar hij toont niet aan dat hij deze gegevens aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.15. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat de schending niet wordt toegelicht waardoor het middel op dit punt als niet ontvankelijk dient te worden beschouwd. Uit het verzoekschrift kan echter worden afgeleid dat verzoeker zich met zijn betoog richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat waar hij stelt dat “het (...) op heden niet aangewezen (is) om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land”. Verzoeker acht in wezen het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 3 van het EVRM gelet op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van

artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.17. De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog over de actuele veiligheidssituatie beperkt tot een blote bewering dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan onstabiel is en de bespreking van enkele aanslagen in Kaboel waarbij burgerslachtoffers vielen, waarover hij twee internetartikels als bijlage bij

zijn verzoekschrift voegt. Verder vult hij dit aan met enkele hypothetische beschouwingen over de evolutie na het vertrek van de Amerikaanse troepen. Blote beweringen en de verwijzing naar artikels over aanslagen gericht tegen NAVO-doelwitten in Kaboel die de instabiele conjunctuur in een land beschrijven volstaan zoals gezegd niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Er dient te worden besloten dat verzoeker de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft gestaafd met *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten”* (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN